

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **VITA NATURA, s. r. o.**, se sídlem tř. Kosmonautů 989, Olomouc, zastoupená JUDr. Petrem Elšíkem, advokátem se sídlem Sokolská 586/7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2009, č. j. 17084/09/04420, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2009, č. j. 6 Ca 194/2009 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného usnesení městského soudu ze dne 14. 9. 2009, který zastavil řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Městský soud takto rozhodl v řízení o žalobě proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2009, který zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru Krajský živnostenský úřad ze dne 2. 4. 2009, č. j. KUOK 32773/2009. Krajský úřad tímto rozhodnutím žalobkyni uložil pokutu ve výši 500 000 Kč za spáchání správních deliktů podle § 8a odst. 2 písm. d) a písm. g) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání.

[2] Městský soud své rozhodnutí odůvodnil tak, že žalobkyně nesplnila svou povinnost zaplatit soudní poplatek z návrhu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu zároveň s podáním návrhu. Nereagovala ani na výzvu soudu k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě

tří dnů od doručení usnesení. Soud proto řízení zastavil s odkazem na § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ve spojitosti s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“).

[3] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti uvedla, že jako žalobkyně byla a je v řízení zastoupena zástupcem a zmíněná výzva k zaplacení soudního poplatku byla doručena pouze tomuto zástupci. Jestliže soud stanovil k zaplacení soudního poplatku třídní lhůtu, pak se dle stěžovatelky jedná o lhůtu nepřiměřeně krátkou, která prakticky neumožňuje, aby v této lhůtě byl soudní poplatek zaplacen. Zástupce totiž není v denním styku se zastoupenou a i telefonická nebo emailová korespondence mezi jmenovanými znamená zdržení v plnění soudem uložených povinností, přičemž je samozřejmé, že zástupce neplatí soudní poplatky za svého klienta z osobních finančních prostředků. Stěžovatelka dále uvedla, že přestože „některá judikatura“ zastává jiný názor, podle ní je placení soudního poplatku osobní povinností účastníka řízení a k plnění této povinnosti má být účastník vyzván soudem přímo, nikoliv prostřednictvím zástupce. Jelikož takto postupováno nebylo, došlo k tomu, že soudní poplatek v důsledku administrativních problémů a tudíž neúmyslně zaplacen nebyl. Jakmile stěžovatelka obdržela usnesení o zastavení řízení a zjistila, že nedopatřením k zaplacení soudního poplatku nedošlo, ihned tak učinila. Z těchto důvodů navrhla zrušení napadeného usnesení o zastavení řízení.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí.

II.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu zjistil, že žalobkyně, v zastoupení advokátem, podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného dne 17. 7. 2009. Městský soud vyzval žalobkyni usnesením ze dne 10. 8. 2009, zaslaným jejímu zástupci, k zaplacení soudního poplatku do tří dnů od doručení daného usnesení. Zároveň ji poučil o právních důsledcích nezaplacení soudního poplatku. Uvedené usnesení bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 12. 8. 2009. Městský soud vydal dne 14. 9. 2009 usnesení, kterým zastavil řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Toto usnesení nabylo právní moci dne 21. 9. 2009.

[7] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak zvláštní zákon. Zvláštním zákonem je v daném případě zákon o soudních poplatcích. Podle § 4 odst. 1 písm. a) tohoto zákona vzniká poplatková povinnost v případě poplatku za řízení podáním žaloby. Tímto dnem je také poplatek splatný (§ 7 odst. 1 téhož zákona). Podle § 9 odst. 1 cit. zákona nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

[8] Stěžovatelka předně namítla, že placení soudního poplatku je osobní povinností účastníka řízení a k plnění této povinnosti má být účastník vyzván soudem přímo, nikoliv prostřednictvím zástupce. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že danou otázkou se již zabýval jeho rozšířený senát ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004 - 69 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud zde dovodil, že „*placení soudního poplatku není úkonem, který by musel vykonat účastník osobně, nýbrž že se jedná o úkon, který může vykonat jeho zástupce.*“ Odkázal přitom rovněž na usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 671/02 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>), v němž Ústavní soud označil takový právní názor za ústavně konformní. Uvedená námitka je tedy nedůvodná.

[9] Stěžovatelka dále namítla, že třídní lhůta stanovená soudem k zaplacení soudního poplatku, byla nepřiměřeně krátká. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že fakticky byl časový prostor poskytnutý stěžovateli k zaplacení soudního poplatku podstatně delší. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 2 Afs 187/2004 - 69: „*Názor o zastupitelnosti úkonu spočívajícího v zaplacení soudního poplatku a z toho vyplývající povinnost doručení výzvy pouze zástupci účastníka za stávající úpravy správního soudnictví nemá za následek omezení přístupu k soudu, neboť existuje možnost zohlednit dodatečné zaplacení soudního poplatku účastníkem a v řízení pokračovat; jinými slovy řečeno – právem chráněným na ústavní rovině je zde možnost účastníka i v případě, kdy ani na výzvu soudu soudní poplatek nezaplatí a soud v důsledku toho rozhodne o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, tento důsledek zvrátit svojí dodatečnou aktivitou (dodatečným zaplacením soudního poplatku) do nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení.*“ Mezi doručením usnesení, kterým městský soud stěžovatelku vyzval k zaplacení soudního poplatku (12. 8. 2009), a nabytím právní moci usnesení o zastavení řízení (14. 9. 2009) přitom uplynula doba delší než jeden měsíc. Stěžovatelka tak měla k dispozici více než dostatek času k napravení svého opomenutí, tj. k dodatečnému zaplacení soudního poplatku. K zaplacení poplatku až po nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení již nelze přihlížet. Stěžovatelka se tedy za nastalé situace může toliko domáhat odpovědnosti svého zástupce za škodu způsobenou v souvislosti s výkonem advokacie; Nejvyšší správní soud nicméně nijak nepředjímá, jaký by byl výsledek takového řízení.

III.

[10] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatelky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[11] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2010

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu